

World Goodwill

NYHETSREV

Nr 1 2009

En tidskrift som visar Den goda viljans energi i världen.

MÄNSKLIGA RÄTTIGHETER OCH ANDLIGA SKYLDIGHETER

I november 2008 höll World Goodwill sina årligen återkommande seminarier i London, New York och Genève. Ämnet var *Mänskliga rättigheter, andliga skyldigheter – demokrati i kris?* FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna slogs fast för 60 år sedan, den 10 december 1948. Valet av tema för seminarierna kändes naturligt, eftersom de mänskliga rättigheterna i många demokratier befinner sig under stark press från många håll. Det är en press som ökat alltmer av de gångna årens händelser i världen. Om man inte uppmärksammar dem kan de få krisartade konsekvenser.. Samtidigt medger alltfler enskilda personer och grupper att våra skyldigheter gentemot samhället blir allt viktigare. Det finns en växande känsla att demokratierna inte fungerar som de bör och att regeringarna behöver medborgarnas stöd inte bara vid valurnorna, utan under hela mandatperioden. Till seminarierna hade man bjudit in en rad personer som talade utifrån det egna perspektivet. Resultatet kan du ta del av på CD eller skriftligt (endast på engelska). Men vi ska ge några utdrag och sammanfattningar i det här nyhetsbrevet, så ni får en aning om vad som avhandlades.

Vi lever i en tid då de mänskliga rättigheterna ses som självklara och det mest lämpliga sättet att säkerställa moraliska principer på det offentliga området. Ja, till och med i diktaturer så känner de sig ändå tvingade att försvara de mänskliga rättigheterna. Det är lätt att underskatta hur väldig en sådan landvinning är. En

stor del av förtjänsten kan tillskrivas den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna som på sextio år vunnit inflytande världen över. Den skrevs direkt efter andra världskriget och avsikten var att förverkliga FN:stadgan om mänskliga rättigheter. Den har blivit ett slags guldmyntfot, som man mäter sitt nationella uppträdande mot.

Med beaktande av detta stora inflytande har man all rätt i världen att fråga sig vad som är den avgörande faktorn bakom detta? Vi skulle kunna trassla in oss i filosofiska förklaringar. Men om vi vidgår att tillvaron har en andlig dimension, är svaret enkelt. Ursprunget till rättigheterna ligger i det faktum att varenda förnimmande varelse är en manifestation av det enda livet, ett uttryck för det gudomliga syftet. Till följd av detta är vartenda väsen på djupet och i grunden lika värdefullt. Detta ligger till grund för anspråket att *alla* människor är födda fria och *lika* i värde och rättigheter, (författarens kursiv.) som sägs i artikel 1 av den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna. Med andra ord betyder det att mänskliga rättigheter är allmän-giltiga. Detta är kanske det mest kontroversiella inslaget i förklaringen. Genom att hävda en grundläggande identitet mellan alla människor, slår man alla kulturella och religiösa skillnader i sank. Här följer ett citat från seminariet i New York:

Rätten att vara mänsklig. Detta är kanske den allra första rättighet, som varje människa har. Det spelar ingen roll var hon föddes. Det spelar ingen

roll i vilket land, det spelar ingen roll under vilka ekonomiska eller religiösa betingelser eller om hon är rik eller fattig, kvinna eller man. Det verkar vara en självklar rätt. Vi är människor. Vi är medborgare i ett naturrike. Vi är här i en fysisk kropp som uttrycker mycket mänskliga utmärkande drag och kvaliteter. Vi har av vår skapare utrustats med liv. Så varför ska vi inte ha rätt att vara det vi är – människor.

Just det! Vi har rätt att vara fullvärdiga mänskliga varelser. Det är en rätt som det gudomliga gett oss. Och ändå finns det somliga människor – som inte själva är fullt ut mänskliga – som vill förneka vår rätt att utveckla vår fulla potential. Genom att utöva sin makt till självisk diskriminering, separerar de en grupp människor från en annan, och bestämmer att deras utvalda ska ha rätten att utvecklas framför alla andra. De ställer upp falska regler och hinder, kastsystem, religiösa och ekonomiska system för att hålla alla andra i underordnad position. Och sådana uppdelningar sanktioneras ofta genom onaturliga lagar eller av etablerade traditioner och övertygelser. Det är helt enkelt bara så som en grupp människor utövar makt över andra.

Makten att härska över andra. Först kanske detta verkar vara en tendens, som vi ärvt från vår långa utveckling i djurriket. Den starkaste och dugligaste överlever. Och det kan förstås stämma när det gäller djuren. Men människor har potential för något mycket större, något djupt inom oss som begär att få komma till uttryck. Och det är det fulla utflödet av den inre storheten som inte bör förnekas. Allra minst av självutnämnda ledare och despoter.

Det var detta upplysta erkännande från en grupp medvetna människor som 1948 träffades och författade *Den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna*. Tre år tidigare samlades en likaledes medveten grupp i San Francisco och bildade Förenta nationerna.

Förklaringen innehåller trettio artiklar. Artikel 1 utsäger att alla människor är födda lika i värde och rättigheter. Artikel 2 säger, att dessa rättigheter gäller alla utan undantag av något slag vad gäller ras, hudfärg, kön, språk, religion,

politiska eller andra åsikter, nationellt eller annat ursprung, egendom, födelse- eller annan status. Denna förklaring är ett djärvt, upplyst uttalande som raserar alla tidigare påhittade murar och erkänner att vi alla ska ha samma möjligheter att bli fullt utvecklade människor. Och ingen makt på jorden, mänsklig eller naturens, ska få hindra den rätten.

Som vi vet är en människa mer än bara en fysisk kropp, mer än denna yttre personlighetsnatur och karaktär. Det verkligt mänskliga finns inombords – själens oföränderliga kraft. Själens livliga energi ger förmågan att ständigt och oavbrutet förfinas den lägre personlighetens uttryck i den fysiska världen. Vi kommer inte att vara helt och fullt mänskliga förrän vi nått målet, som är en exakt synkronicitet i själsvibration. Först då når vi det stadium där vi kan vara en förfinad förankringspunkt som kan sprida de gudomliga livsenergierna ut i världen. Först då kommer vi att nå vårt yttersta mål att vara en fullt utvecklad, fullständigt förfinad mänsklig varelse. Först då kan vi skapa ett strålande redskap som det rena varandet kan vandra omkring på jorden med.

Detta är ett extremt långsiktigt mål. Man kan inte uppnå det på ett enda liv. Men ju mer de murar, som människor byggt av sina attityder, försvinner, desto snabbare kommer vi att nå vår mänskliga förpliktelse och mening, som i grunden är att leva och verka i det gudomliga syftets viktiga tjänst. Detta syfte utarbetas på denna vår planet, och människariket innehar en nyckelroll i hela evolutionen. Det finns tre naturriken nedanför människariket och tre stycken ovanför. Vi befinner oss alltså mitt emellan dem. Och nu är mänskligheten aktivt engagerad – vare sig vi känner till det eller inte – i återlösningen. Allt vi gör – det må vara medvetet eller inte – formas för att anpassa sig efter det gudomliga mönstret.

Detta för oss tillbaka till frågan om din rätt att bli en fullt utvecklad människa. Långt tillbaka i tiden (faktiskt redan före tidernas begynnelse) började den rena anden – i dess högsta, mest förfinade, vibrationstillstånd sitt uppgående i den grövre, oförlösta solsubstansen. Denna förening med tätare materia resulterade i ett

mellantillstånd som vi nu brukar kalla den gudomliga själen. Det är denna den rena andens begynnelseavsikt som ger oss – nej, kräver av oss – rätten att bli fullt utvecklade mänskliga varelser. Rätten att vara människa skänktes oss av anden själv. Om vi försöker smita från eller blockera den plikten så lever vi inte upp till vår mänskliga skyldighet. Och om vår rätt att vara människa hämmas eller förnekas, av vilka medel eller krafter det än må vara, så tillåts vi inte fullborda vår bestämmelse eller destinerade plikt, vår *dharma*, i den förlösande, förfinande processen.

Avsikten är att vår planet till slut ska bli ett utstrålande center av gudomligt ljus och kärlek i vårt solsystem. Endast genom oss, som medgetts att bli fullt utvecklade mänskliga själar, kommer detta ideal att fullbordas. Och för första gången i människans historia slår förklaringen om de mänskliga rättigheterna an en ton av vår destinerade bana att bli helt och fullt mänskliga.

Sådana reflexioner, om de andliga implikationerna av den allmänna förklaringen, ger oss en aning om dess verkliga långsiktiga betydelse. Ändå är vi förstas samtidigt otåliga varelser och angelägna om att se förklaringen helt och fullt genomförd direkt och överallt. Och eftersom det uppenbarligen inte är så, blir vi gärna nedslagna, kanske till och med förtvivlade. Som Kimberley Riley frågar sig i början av sin presentation *The Dignity and Rights of Man: A History of the Democratic Ideal*: "Hur ska vi stimuleras till mänskliga framsteg, när historiska och nutida fakta är så dystra? Kan vi se några faktiska framsteg i det mänskliga medvetandet, eller snarare, om det är sant som det gamla franska ordspråket säger, att '*ju mer saker och ting förändras, desto mer förblir de desamma*'?"

Hon fortsätter med att fråga: "Hur kan vi få inspiration till kollektiva mänskliga framsteg genom att studera demokrati och mänskliga rättigheter i det förgångna? Vilka tankar kan vi utveckla på egen hand och dela med oss av till andra för att stödja dem? Vilket språk skulle vi kunna utveckla för en sådan kollektiv förstärkning?"

Därefter talar hon om vilken relevans frågan har för de samtida demokratierna. Hon funderar över

för- och nackdelarna över en kritisk allmän opinion:

Vi som lever i världens demokratier har lärt oss vilken makt det ligger i en offentlig granskning för att avslöja olika slags missbruk. Många av de politiska, sociala och kulturella landvinningarna under senare delen av arton- och hela nittonhundratalet har sin grund i fria människors förmåga till kritik när inget händer.

Ändå är det så, såsom Weimarrepubliken (1918-1933) visar, att en obeveklig, stark kritik från alla delar av den politiska skalan försvagar demokratins ande, en ande som bara kan växa och frodas i en tolerant atmosfär med ömsesidiga eftergifter. Genom att förstöra de äkta relationer som trivs i statsmaskineriet, förbrukar överdriven kritik den kollektiva viljan till det goda. Demokrati och mänskliga rättigheter hänger delvis på en förmåga att varsebli och utveckla det goda som redan finns i människosläktet.

Men vi är ändå bra på att kritisera. Vi är snabba att uppfatta misslyckanden. Vi är mycket sämre på att stärka kollektivet. Därför vill jag anstränga mig att använda historiearkiven, speciellt de som handlar om demokrati och mänskliga rättigheter, för att föreslå riktlinjer för en sådan process.

Hon börjar med att konstatera att vi tenderar att se alltför kortsiktigt på medvetandets utveckling:

Eftersom demokratin är lika mycket en serie vanor och sinnestillstånd som ett organisationssystem, är gruppens framsteg beroende av den samtida personliga moraliska utvecklingen hos de oräkneliga ingående individerna. Under det att den enskilda personen drar upp linjerna för sina framsteg i år eller decennier framåt, så måste gruppens utveckling med nödvändighet omfatta mycket längre tidsperioder. Femtiotusen eller sextiotusen år kan i det sammanhanget inte anses alltför länge för att skapa nya vanor, nya tankegångar och nya känslomässiga bindningar i miljonhövdade populationer. Individerna ser bara en liten del och den delen kan orsaka glädje eller sorg beroende på ens egen plats i historien.

Men för att kunna uppfånga gruppens framsteg måste man vidga sin egen normala varseblivning, så att den omfattar en tidsrymd som är mycket större än ens eget individuella liv.

Vi får också lov att ändra vår syn på hur historiska rörelser och impulser verkar. Historiker och den stora allmänheten har av tradition förknippat demokratins och de mänskliga rättigheternas historia med revolutionerna 1688, 1775 och 1789, alla till synes abrupta brytningar med det traditionella. De flesta revolutionärer har också känt av ett utanförskap från sin samtid, en ensamhet som springer ur ett radikalt nytt handlande. I ett behov av att stärka sig och rättfärdiga sina handlingar, har demokratins förkämpar ofta talat om allt som skett innan deras egna insatser såsom korrupt, fördärvat och destruktivt. För revolutionärer och för många av oss idag finns ingen möjlig relation mellan demokrati och mänsklighetens förflutna eller mellan demokratiska länder och resten av världen.

Men ändå ger en sådan allmän uppfattning ett snedvridet intryck av de faktiska förändringarna över tid, och lämnar demokratiska institutioner till synes ståendes ensamma, mot en fientlig mänsklighet som ofta verkar föredra tyranni och missbruk framför mänskliga rättigheter och frihet. Men kanske finns det mer släktskap mellan då och nu än man kan tro. Snarare än att abrupt bryta med det som varit, innesluter de demokratiska institutionerna andra gruppers insatser i sin egen idéstruktur. Istället för att se det som varit som tider av framsteg och tider av tyranni, kanske vi skulle se den historiska utvecklingen som ett slags ständigt pågående samtal, ett sökande för att uppfatta, definiera och uttrycka principerna för goda och effektiva mänskliga relationer, något som de flesta i alla tider faktiskt strävar efter att skapa.

Hon stöder det senaste påståendet med att gå igenom utvecklingen av de rättsliga systemen, från Hammurabi i Babylon (1760 f. Kr.) (Hammurabis lagsamling, den gammalbabyloniska lagsamlingen) till Magna Charta (1215 e. Kr.). Under det att Hammurabis lagar inrymmer element som vi

idag skulle betrakta som barbariska, så innehåller de faktiskt två grundläggande principer, som till slut kom att bli grunden för alla demokratiska institutioner och alla grundlagar: nämligen att samma lagar måste tillämpas överallt och vara allmänt kända. Hon vill påvisa kopplingen till Magna Charta och konstaterar att "den mänskliga sociala organisationen och det filosofiska tänkandet liknar i mångt och mycket den mänskliga vetenskapen och teknologin. Den bygger på det som varit, införlivar äldre tankar och lägger till nyheter steg för steg." Magna Charta betonar samma sak, nämligen att lagarna ska tillämpas likadant överallt. Men man har också gjort framsteg:

Magna Charta ger viktiga nya initiativ där vi klart kan urskilja begynnelsestadiet för demokratiska ideal och sedvänjor. Domstolar ska inrättas på bestämda platser, endast pålitliga uppborðsmän, domare, polischefer eller fogdar ska utses. Deras privilegier att konfiskera egendom, något som varit allmänt accepterat, (och fortsatt långt därefter i praktiken) inskränks i lag. Fängelsestraff utan bevis i sak avskaffas. Monarken tvingas acceptera att hans vilja är bunden av lagen och att, mest påtagligt, i artikel 61 ett möte av hans högsta baroner/friherrar kunde ogilla hans handlande om detta bröt mot Magna Chartas bestämmelser. Två gånger konstateras att engelska kyrkan står fri från kungens styrning. Under det att Magna Charta nog inte förändrade livet särskilt mycket för den genomsnittlige tolvhundratalsbonden eller gav honom individuell frihet som vi nutidsmänniskor skulle förstå den, så skapade den prejudikat för legaliteten och begränsningarna i den verkställande makten, begränsade beskattningen, gav religionsfrihet och likhet inför lagen, som skulle utvidgas och i detalj genomföras i påföljande konstitutioner och grundlagar i länder över hela jorden.

Hon fortsätter:

Det ligger kraft i tanken att våra demokratiska och mänskliga rättighetsideal är fast rotade på detta sätt. Om vi kan se sambandet mellan våra nuvarande värderingar och institutioner

och de tidigare, kan vi föreställa oss ett kraftfullt flöde av historisk energi, snarare än att stoppa fingret i en fördämning för att stoppa det mänskliga tyranniets och aggressionens tidvatten. Vi kan se att andra kulturer, kanske mer lika Hammurabis stat än vår egen, i själva verket inte är så helt och hållet och hopplöst annorlunda vår egen. Vi kan leta efter och hitta samband och kan se att tillväxt och utveckling mot idealen i demokratiska konstitutioner och grundlagar inte är avvikelser i människans historia, utan faktiskt en naturlig del av relationerna mellan människor. Så när vi själva eller de omkring oss inte klarar att leva upp till våra ideal, kan vi lita på att den politiska kroppen liksom den fysiska kroppen har djupa brunnar av helande kraft att ösa ur för att vända ett sjukdomsförlopp till hälsa.

Sammanfattningsvis konstaterar hon:

Det här föredraget är inte menat att rekommendera en optimistisk syn på människans historia. Optimism är en alltför lättsam inställning till den enorma omfattningen av människans förflutna. Den naiva optimismen glömmor alltför lätt lidandet hos de av våra medmänniskor som måste leva på mörka platser, under tider som kännetecknas av krig, svält och mänsklig grymhet. Optimismen erbjuder föga tröst för de som tvingades in i slaveri när Aten besegrades av Sparta mot slutet av Peloponnesiska kriget, eller romarrikets långvariga herravälde eller när europeiska kolonisationsörens landsteg i Afrika ungefär tvåtusen år senare, eller för de som fick bevittna hur deras barn långsamt dog av svält utan någon chans till organiserad hjälp under trettiåriga kriget, eller den felslagna potatisskörden på Irland, som orsakade en svältkatastrof, eller någon av de talrika "magra åren" i mänsklighetens historia, eller för alla som mördades i Auschwitz. Sådant lidande förtjänar att uppmärksammas, betänkas och hedras, och inte sopas under mattan som preludier till bättre tider.

Jag vill snarare be er använda historien för att åkalla kraften i tidigare riktigt handlande, för att hitta ett mindre räddhågat och mer kärleksfullt sätt att förhålla er mot mänsklighe-

ten, att utveckla en intelligent förståelse för den mänskliga grupputvecklingens faktiska uppgift. Även de demokratins korta episoder som jag berättat om i eftermiddag visar oss att mänskliga framsteg aldrig är linjära.

Urkunderna visar att människor uttrycker ideal långt innan de har verktygen att förverkliga dem. Vi måste lära oss förstå detta faktum och dess implikationer. Vi måste vänta oss bakslag och misslyckanden, ja till och med räkna med dem. Så, när gruppen misslyckas, som den oundgängligen kommer att göra, när vi läser om att man tillämpar tortyr i samhällen, vars grundläggande dokument fördömer sådana handlingar, när vi upptäcker att många människor i alla delar av världen ännu bara respekterar primitiv och rå maktutövning, när vi upptäcker att vi och andra ännu inte är fullkomliga och att det inte är sannolikt att vi når perfektion i vår egen livstid, sätter vi oss inte ner i förtvivlan, utan stiger upp, redo att handla utifrån en urgammal beslutsamhet att ställa allt till rätta, och lita på att vårt nuvarande handlande kommer att bära frukt i framtiden.

En möjlig svårighet med direkta framsteg för den mänskliga utvecklingen är att den kanske är mer passande för vissa kulturer än för andra. Sålunda har ett antal erfarna f.d. statsmän, *The Interaction Council*, pekat på, att tillsammans med mänskliga rättigheter bör vi också ta hänsyn till mänskliga skyldigheter. Båda behövs för att skapa en komplett bild av den mänskliga etiska hållningen. Intressant är att de visar att västerlandet finner sig väl tillrätta med en rättighetsbaserad beskrivning av hur individer bör relatera till varandra i samhället. I öst däremot ligger tonvikten mera på begreppen ansvar och skyldigheter som individer har gentemot varandra och mot samhället i stort. Man kan säga att vi står trygga på frihetens sida medan man i öst ställer sig på det smidigt fungerande samhällets sida.

Ett viktigt exempel på denna kulturella skillnad är Kina. Under OS i Peking 2008 avsatte de kinesiska myndigheterna speciella protestzoner i staden, där man kunde framföra synpunkter på och protester mot de olympiska spelen eller andra frågor. För att besöka ett sådant område

var man tvungen lämna in ett ifyllt formulär till myndigheterna. New York Times rapporterade att, när spelen pågått i fem dagar hade inte en enda protest faktiskt ägt rum, och gav exempel på folk som blev arresterade efter att ha lämnat in ett formulär. I en västerländsk demokrati ser vi detta som en flagrant kränkning av de mänskliga rättigheterna, men så är det inte ur de kinesiska myndigheternas perspektiv. Eftersom de placerat sitt land och speciellt Peking i centrum för världens uppmärksamhet, ville de antagligen försäkra sig om att de bilder som kablades ut från Peking var så positiva och harmoniska som möjligt – och en massa protester skulle givetvis inte passa in på den framställningen. De kanske till och med tyckte att det var alla kinesiska medborgares plikt att hjälpa dem i en sådan strävan. Detta är inte detsamma som att se genom fingrarna med det kinesiska handlandet, eller att avgöra det rättmätiga eller något annat hos de som protesterade. Vi vill bara illustrera ett annat sätt att tänka, som placerar jämviktsläget mellan samhällets harmoni och individens frihet på ett helt annat ställe än en västlig demokrati gör.

På mötet i London reflekterade Julia Häusermann över begreppet skyldigheter och menade att dessa i princip åvilar mänskligheten som helhet. Hon anmärkte att hennes organisation *Rights and Humanity* "tillstår att vi har vissa gemensamma skyldigheter över alla tros- och kulturgränser. Vi är skyldiga att respektera vår gemensamma mänskliga natur. Vi är skyldiga att respektera vår mänskliga värdighet. Vi är skyldiga att värda livet i alla dess former... vi är skyldiga att respektera och skydda allas mänskliga rättigheter överallt. Vi är skyldiga att tänka och uppföra oss medkännande, att agera med integritet, sluta fred och försonas, så att vi alla kan leva i enighet."

På tal om hur man balanserar rättigheter och skyldigheter mot varandra, så ger hon följande exempel:

... ett slumområde i Mozambique som jag besökte när jag hade ett uppdrag för UNICEF 2004. UNICEF hade då anlagt ett mänskliga rättigheters-perspektiv på sitt arbete, och de såg hur de skulle kunna skydda folk i slummen från sjukdomar genom att informera

dem om rätten till hälsa, vatten och sanitära anläggningar. Och jag tycker att de gjorde rätt stora framsteg och uträttade en hel del. Men det fascinerande var att när jag började ställa lite djupare frågor, som: förstår du vilka dina egna skyldigheter är i detta? Så svarade de som var med i vår grupp: Javisst, vi förstår att regeringen är skyldig att tillhandahålla vatten, men vi är skyldiga att uppföra latriner. De är skyldiga att hämta soporna, men vi är skyldiga att se till att de transporteras ut ur slummen, för gränderna är för trånga för sopbilarna. Jag ser detta som en avvägning mellan rättigheter och skyldigheter, där folk arbetar tillsammans för bästa möjliga resultat.

Så återkommer hon till situationen i England:

... vi ser nog att vi för närvarande är lite ur balans i förhållandet rättigheter/skyldigheter. Och jag tycker att ... problemet handlar om kriget mot terrorismen – för jag tror att vi har låtit säkerhetsfrågan genomsyra hela livsbygget i England, så att våra rättigheter har inskränkts på bekostnad av uppfattade säkerhetsbehov. Jag läste nyligen en alarmerande rapport som gick ut på att säkerhetsfrågor ledde polisen till att bevaka etniska och religiösa grupper snarare än att övervaka på annat sätt. Så antagandet att någon kunde vara involverad oroar mycket. Detta sträcker sig långt, långt, långt bortom de grundläggande mänskliga rättigheter som vi haft i det här landet så väldigt länge.

Vad kan vi alltså göra åt det? Jo, jag tror att vi måste vara på vår vakt. För att bli aktiva medborgare anser jag att det är vår plikt att försvara de mänskliga rättigheterna i England. Jag tycker att det är vår plikt att använda vår demokratiska talan till att ventilera vår oro. Expanderar vi detta till den globala agendan, inser vi att vi även är världsmedborgare. Och i tider av globala hot – klimatförändringar, skandalös fattigdom, hiv/aids, malaria, tuberkulos, allt detta – är vår plikt helt klart att använda vår demokratiska röst, de rättigheter vi fått och som folk genom århundraden kämpat så hårt för att vi ska få, måste vi kunna använda den rösten för att stå upp för mänskliga rättig-

heter över hela jorden. Och jag tycker att det är vår skyldighet att engagera oss så mycket vi bara förmår. Många gör mycket. Vi har förändrat våra köpvanor, köper rättvisemärkt, förnyelsebart så ofta det går. Men vi måste hålla oss välinformerade. Och jag kände ett stort mått av *mea culpa* (ö.a. min skuld. *Mea Culpa*, ingår i den katolska syndabekännelsen), som jag uttryckte vid lunchen idag, eftersom jag inte visste vad som pågick i Kongo-Kinshasa, förrän jag läste en artikel i *The Independent* igår. Den klagade på att konsumtionssamhället och speciellt användandet av mobiltelefoner underblåste pågående konflikter och krig i Kongo-Kinshasa. Detta land är den största leverantören av *coltan* (ö.a. mineralet columbit-tantalit), ett av de mineraler som används i mobiltillverkningen. Jag kände inte till det. Så jag anser att våra skyldigheter sträcker sig längre än till att bara agera på saker vi känner till. Vi är också skyldiga att hålla oss informerade. Och det finns massor av hemsidor att tillgå.

I avslutningsorden från London och New York upprepas behovet av att ta ansvar för det gemensamma bästa. Den nya världstjänargruppen är den grupp som hjälper mänskligheten att stå för en sådan skyldighet.

Sammanfattningvis kan man säga så här: i tider av global kris, som den här, när gamla och välbekanta vanor ifrågasätts eller är obefintliga, men när föga klarhet finns för att sprida ljus och ge ledning kan gruppmeditation vara en kraftfull form av tjänande. De grundläggande tankar som en ny och bättre värld för alla måste bygga på,

Barnen i alla länder bör få lära sig två huvudidéer. De är individens värde och det faktum att mänskligheten är en...likväl har individens värde och existensen av den helhet som vi kallar mänskligheten ett mycket nära samband. Detta behöver framhållas. När dessa två principer lärs ut och förstås på ett riktigt sätt kommer de att ha en intensivt kultiverande verkan på individen och sedan leda till att han erkänner sitt ansvar som en integrerad del av mänskligheten som helhet.

Alice Bailey, *Utbildning i den nya tidsåldern*, sid 59-60

DEN STORA INVOKATIONEN

(omarbetad version)

Från Ljusets punkt i Guds Sinne,
låt Ljus strömma in i människornas sinnen.
Låt Ljus stråla ned över jorden.

Från Ljusets punkt i Guds Sinne
låt Ljus strömma in i människornas sinnen.
Låt Ljus stråla ned över jorden.

Från Kärlekens punkt i Guds Hjärta,
låt kärlek strömma in i människornas hjärtan.
Må Kristus återvända till jorden.

Från Kärlekens punkt i Guds Hjärta
låt kärlek strömma in i människornas hjärtan.
Må Den kommande återvända till Jorden.

Från det centrum där Guds Vilja är känd,
låt människornas små viljor ledas av ett högre syfte -
Det syfte som Mästarna känner och tjänar.

Från det centrum där Guds Vilja är känd
låt människornas små viljor ledas av ett högre syfte
- Det syfte som Mästarna känner och tjänar.

Från det centrum som vi kallar mänskligheten
låt kärlekens och Ljusets plan ta form
och må den försegla dörren till det onda.

Från det centrum som vi kallar mänskligheten
låt kärlekens och Ljusets plan ta form
och må den försegla dörren till det onda.

Låt Ljus, Kärlek och Kraft återupprätta Planen på jorden.

Låt Ljus, Kärlek och Kraft återupprätta Planen på jorden.

Många religioner tror på en världslärare som ska komma i en framtid (han kallas också Den som ska komma). Han kallas Herren Maitreya, imamen Mahdi, Kalkiavataren bl.a. Benämningarna används ibland i olika versioner av Den stora invokationen av personer av olika trosuppfattningar.

ATT VERKA FÖR ATT SKAPA RIKTIGA RELATIONER

ISSN 1650-5263

World Goodwill är en internationell rörelse som verkar för att mobilisera den goda viljans energi i världen och att skapa riktiga mänskliga relationer. Organisationen grundades 1932 som en tjänande verksamhet inom Lucis Trust. I Storbritannien är Lucis Trust en registrerad utbildnings- och välgörenhetsorganisation. I USA är den ett icke-vinstdrivande, skattebefriat utbildningsföretag. World Goodwill är en av FN godkänd NGO (icke-statlig organisation) och den brukar delta i de reguljära rådgivande mötena i FN:s högkvarter. Lucis Trust finns med på ECOSOC:s lista över rådgivande organisationer.

World Goodwills Nyhetsbrev kommer ut fyra gånger om året. Vill du ha fler exemplar, hör gärna av dig. Förutom den engelska originalversionen *World Goodwill Newsletter* ges nyhetsbrevet också ut på danska, franska, grekiska, holländska, italienska, portugisiska, ryska, spanska, svenska och tyska. Den engelska hemsidesadressen är www.worldgoodwill.org Här kan du läsa nyhetsbrevets originaltext.

World Goodwills arbete finansieras uteslutande genom gåvor och det kostar inget att prenumnera på nyhetsbrevet. Men varje gåva - stor eller liten - är mycket välkommen. På så sätt kan information spridas till så många som möjligt. Gåvor till Lucis Trust, kan göras till postgiro: 74267-6, då stöder du den internationella verksamheten. Om du vill bidra till att materialet kan ges ut på svenska kan du använda banknumret nedan.

WORLD GOODWILL

1 Rue de Varembé (3è)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
Storbritannien

120 Wall Street
24th Floor
New York NY 10005
USA

Översättning, layout och utskick: Svenskt Informationscenter för World Goodwill och Trianglar
Granängsringen 16, 135 44 Tyresö. Hemsida: <http://www.goodwilltriangel.org> E-post: info@goodwilltriangel.org
Tel: 018- 53 01 20 (dagtid) eller 08-798 28 78 (kvällstid) Svenskt Informationscenters arbete finansieras enbart genom gåvor. Varje gåva bidrar till att information kan spridas till flera personer. Bankgironummer: 5777-1537